

»Det har ikke været hensigten med lovforslaget at sikre en ret til deltid«.

Det er klart. Så står det i hvert fald klart, hvad det er, regeringen ikke vil. De vil ikke sikre en ret til deltid.

Nu vil jeg så gerne prøve at forstå ministeren. Hvis jeg ikke er helt galt afmarcheret, er ministerens udgangspunkt, at de kollektive aftaler sætter nogle begrænsninger for deltidsarbejde – nogle begrænsninger, som derfor så må sættes ud af kraft.

Også her har udvalgsarbejdet været nyttigt. De, som vi har hørt på i de 80 deputationer, der har besøgt udvalget, og det materiale, der er blevet afleveret, som vi har fået tilsendt, er jo ret overbevisende i forhold til, at mulighederne for at få nedsat tid i kortere eller længere perioder er overordentlig gode og i virkeligheden meget omfattende og meget detaljeret tilpasset brancher og arbejdspladser, hvis altså arbejdsgiverne er indforstået. For det er den helt store forhindring for deltid, at arbejdsgiverne med henvisning til virksomhedens tarv afviser, at folk kan få deltid.

I den forbindelse har jeg også hæftet mig ved, at såvel ministeren som ordførerne for regeringspartierne udtaler sig, som om tillidsfolkenes opgave næsten er at stikke en kæp i hjulet for de ansattes, dem, der har valgt dem, ønsker om at få deltid. Det synes jeg vidner om et manglende kendskab til, hvordan tingene foregår på en arbejdsplads, og hvordan tillidsfolk bliver valgt. Det er jo ikke med tillidsfolk, som det er med borgmestre, at når de først er valgt, sidder de næsten uendeligt, medmindre de laver lovbrud. Sådan er det ikke med tillidsfolk. Med tillidsfolk kræves der bare et møde i en frokostpause, så kan de afsættes. Derfor er der selvfølgelig ikke nogen tillidsfolk, der kan holde til at sætte sig imod kollegernes ønske om at få deltid, hvis det er det, det handler om.

Jeg tror også, vi skal se i en anden retning, hvis vi skal forstå, hvad det her lovforslag egentlig skal gøre godt for. En af mærkedagene under udvalgsbehandlingen var den 3. april, hvor udvalget havde en eksperthøring. Det var uhyre interessant at høre på de to regeringsudpegede eksperter, Jens Kristiansen og Ruth Nielsen, som stort set gennemhølede forslaget. Det burde selvfølgelig mane til eftertanke.

Måske endnu mere interessant var det at høre på en helhjertet tilhænger af forslaget, nemlig administrerende direktør i arbejdsgiverforeningen, Dansk Handel & Service, Søren B. Henrik-

sen. Det var befriende at høre en ærlig klasseholdning fra arbejdsgiverside, for der fik vi jo råb for usødet.

Jeg hæfter mig især ved hans forklaring på baggrunden for forslaget til deltidslov, som han også havde rigtig gode forudsætninger for at kende til, idet han var med i den snævre forhandlingsgruppe på arbejdsgiverside, som forhandlede deltidsdirektivet med fagbevægelsen i Bruxelles. Deltidsdirektivet blev som bekendt implementeret i dansk lov sidste år og sikrede en ligestilling af deltidsansatte med fuldtidsansatte, altså en forbedring for lønmodtagerne.

Ifølge Søren B. Henriksen var der en dagsorden mere. Som han sagde på eksperthøringen om forhandlingerne af deltidsdirektivet:

Kl. 20.05

»Udgangspunktet var, at man fra arbejdsgivernes side klart sagde: Det er i orden, det her. Vi vil gerne gå med til, at vi går ud og laver en ligestilling mellem fuldtidsansatte og deltidsansatte under den klare forudsætning, at I også giver os et eller andet. Og det, I giver os, er det, Kommissionen og Rådet og alle andre i Europa siger, I skal give os, nemlig retten til at lave deltid.« Citat af Søren B. Henriksen, indkaldt som ekspert til høringen for at forsvare det forslag, der er blevet fremsat af regeringen.

Arbejdsgivernes ret til at lave deltid er, hvad forslaget handler om. Jeg ved godt, at forslaget sikkert ikke er så vidtgående, som nogle arbejdsgivere kunne ønske. Bl.a. har de mange problemer fra arbejdspladser og almindelige mennesker jo medført ændringer i det oprindelige lovforslag, og derfor synes jeg også, at man skal sige tak til de mange mennesker, som uden for Folketinget bl.a. i dag har brugt deres demokratiske ret til at blande sig.

Det er ikke først og fremmest os herinde i Folketinget, der bliver ramt af deltidsloven. Man kunne faktisk ønske, at visse partier måske hørte lidt mere til nogle af de eksempler på konsekvenser af forslaget, som er blevet fremlagt i de møder, vi har holdt.

Til sidst vil jeg godt bide mig fast i et meget lærerigt svar fra ministeren vedrørende de problemer, som såkaldt frivillige deltidsaftaler giver for lønmodtagernes dagpengerettigheder.

Det er et faktum, at en frivillig deltidsaftale betyder, at lønmodtagerne idømmes en karantæne på 185 timer efter reglerne om selvforskyldt ledighed. Det kan i øvrigt få voldsomme konsekvenser på området, som er præget af løse og midlertidige ansættelser, konsekvenser, som